

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277604336/facsimile.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

Så tappert hun havde stået ham bi derinde i Barselstuens Uhygge, til Fødsten var overstået, og Fiskeren fulgte hende hjem. Og hendes Øjne, som ikke kunde slippe Barnet . . .

Nå, nu sov hun vel trygt ovenpå den uvante Nat — og anede ikke, at han dog havde tabt Slaget tilsidst.

Han rejste sig for at gå Stien op til sin Bolig, da han fik Øje på en Herre, der med et sort Rejseslag over Skulderen og Kuffert i Hånden langsomt kom op ad Kørevejen nede fra Havnen.

En Herre — for det skønnede han strax, han var, på Holdningen og Gangen. Hvem kunde det vel være?

Her kommer jo ingen Fremmede — ja, sjældent en Gang om Sommeren, men nu på denne Årstid — —

Overkliffogeden var det ikke, han kendte han — — Å Præsten, den ny Præst!

Den Vandrende forsvandt ind bag de skurvede og skallede Klitter, og Erik Lange gik videre ad Stien.

Han havde intet tilovers for Præster. Han huskede den sidste, der havde søgt og søgt herfra og intet Midt skyet til Forflyttelse over til de trygge Embeder på Fastlandet, og de andre, de ni, der havde været her i Clemens Beks Tid. Og rent bortset derfra — hvor kunde noget Menneske med Forstand og Retsind være Præst i statsautoriseret og -forpligtet „Kristendom“?

Men pludselig standsede han — ja, men — denne Præst, som havde søgt dette Kald, just fordi det stod ledigt, skyet af hans Kolleger, denne en rig Mand af gammel Slægt, som fra sin videnskabelige Løbebane søgte hid . . .

Og dér kom han nu til denne øde og stejle Strand —

Erik Lange mindedes sig selv og Ellen hin Morgen, de ved Femtiden på „Anne Hendrikke“ for den svage Brise gled ind mod Øen fra den lange Sejlads over Nattehavet — den Kulde og det Øde, der var slået ud mod dem — de få og små Huse inde på de vældige, sorte Brinker, de ensomme Master i Havnen, om hvis Moler Skummet og Sandet fæg — og de var dog to . . .

Han kom ene.

I det samme dukkede den Fremmede op, med bøjet Hoved og Tæppet over Skulderen, besværligt stigende.